

stibstafst, skal det Beløb, man sætter — 2 Kr. pr. Mil eller 1 Kr. pr. $\frac{1}{2}$ Mil — sættes faaledes, at det kan ses, at Beskjængen regnes haade frem og tilbage, at altsaa den Bevægelse, man har maattet gøre for at komme frem, er lagt sammen med den samme Rejsefræktning tilbage. Jeg fremhæver dette, bl. a. fordi jeg en Gang har haft en Højeesteretsfag om Vægers Befordring, hvorom Udtrykkene ikke ere meget præcise, hvorfor der var megen Tvivl og Disput om, hvorledes Beløbet skulde beregnes. Jeg skal henstille til ærede Medlemmer, om de ikke finde, at det er heldigere at sætte $\frac{1}{2}$ Mil end $\frac{1}{4}$ Mil. — Jeg kommer derefter til § 6, og der tror jeg rigtig nok, at det bliver nødvendigt at tilføje noget mere, end Udvalget har gjort. Udvalget har erkendt, at den Bestemmelse, der findes i Sø- og Handelsretsloven, at Eksekution kan ske efter en Domsudskrift, maa vi nødvendig have ind i denne Lov, og deri er jeg fuldstændig enig; men jeg tror, at der er adskillige andre Bestemmelser i Sø- og Handelsretsloven, som ogsaa maa optages i denne Lov, i alt Fald for at affære Tvivl. Jeg finder faaledes, at naar det siges, at „private Soretsfager blive at behandle overensstemmende med Reglerne for Gæsteretsbehandling, ogsaa i Henseende til Paaante“, er der lige saa god Grund til, at fremhæve, at de ogsaa med Hensyn til Forligsmægling skulle behandles efter Reglerne for Gæsteretsbehandling. Ærede Medlemmer vide maaste, at der er den Forskel paa Gæsteretsbehandling og ordinær Behandling, at ved ordinær Behandling finder Forligsprøve Sted ved en særlig Kommission, den saakaldte Forligskommission, men ved Gæsteretsbehandlingen prøves Forlig ved selve Gæsteretten, efter at Stævningen er irettelagt. Jeg finder det rigtig at fremhæve dette for at affære enhver Tvivl. Dernæst er der en Bestemmelse i Sø- og Handelsretsloven om, at Parterne ikke behøve at give personlig Møde under Forligsmæglingen, og at Sagførere ikke ere udelukkede fra at møde som Fuldmægtige for Parterne ved Forligsmæglingen. Det har navnlig den praktiske Betydning, at hvis man affærer Parterne fra at benytte en Sagfører som befuldmægtiget under Forligsmæglingen, naar Mæglingen skal ske ved Retten, vil det være absolut nødvendigt for Parterne at have to Fuldmægtige den første Rettens Dag, nemlig en Sagfører, der kan foretage de egentlig processuelle Skridt, og en anden Fuldmægtig, der skal møde til Forligsprøve. Men det kan være vanskeligt nok for en Skipper, en Mand, der ikke bor i den vedkommende Købstad, hvor

Retten holdes, at finde en befuldmægtiget, og skal han have to, forekommer det mig at være en for stor Byrde at paalægge ham. Og at man ikke vil paalægge Parterne uden for København personlig Møde, naar man forlængst har frafaldet det i København, forekommer mig ogsaa ganske rimeligt. — Det næste, jeg skal fremhæve i mit Endringsforslag, er disse Ord: „Der vil i de nævnte Sager kun være at betale Gebyr som i ordinære Retsfager.“ Jeg formoder, at det har været den højtærede Justitsministers og Udvalgets Mening, at i disse Sager skal den almindelige Regel for Gæsteretsfager gælde, at der betales dobbelt Retsgebyr. Jeg maa dertil sige, at jeg indser virkelig ikke, hvorfor der i en Sag, fordi den netop drejer sig om Søvæsen, skal betales dobbelt Retsgebyr. Det ser jo ikke en Gang i Handelsfager; men at der her skulde betales dobbelt Retsgebyr blot paa Grund af Sagens Bestaaffenhed, forekommer mig ganske urimeligt. Vil man sige: Parterne skulle betale, fordi Retten konstitueres paa en anden Maade, og der kommer disse søyndige Medlemmer til, er det en Betragtning, jeg ikke kan lade gælde. Det er ikke for Parternes Skyld alene, det er for Retsplejens Skyld i det hele taget, og navnlig for at skaffe den juridiske Dommer den nødvendige Bistand, at Retten skal beklædes paa denne Maade; men det forekommer mig at være i høj Grad ubilligt, at disse Sager skulde bære dobbelt Gebyr. Grunden til, at der i Gæsteretsfager betales dobbelt Gebyr, er dels den, at man antager at gøre Dommeren og hans Personale dobbelt Ulejlighed, og dels den, at det ofte beror paa Parternes personlige Forhold, om Sagen skal behandles gæsteretsvis eller ikke. Men ingen af disse Betragtninger forekommer det mig kunne gøres gældende her. Jeg foreslaar derfor, at der i disse Sager kun skal betales ordinært Gebyr. — Dernæst har jeg i mit Endringsforslag en Bestemmelse, der for øvrigt falder sammen med Udvalgets Endringsforslag under Nummer 20; men Udvalget og navnlig dets ærede Ordfører ville straks se, hvad Grunden er til, at jeg har ladet den saa Blads her. Grunden er simpelthen den, at Udvalgets Forslag under Nummer 20 har faaet en forfærdt Plads; thi det er stillet som Endringsforslag til § 7, der udelukkende taler om Søforklaringer, men Meningen er utvivlsomt, at den Regel, der gives i Udvalgets Endringsforslag Nr. 20, skal gælde om Soretsfager i Almindelighed — ikke alene Søforklaringer, men maaste endog specielt almindelige Soretsfager, hvor der føres